

Arrest

nr. 207 306 van 27 juli 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore bij advocaat Patrick Bernard MARTENS
Baron Ruzettelaan 3/3.3
8310 ASSEBROEK

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn, op 24 juli 2018 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 14 juli 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat P. B. MARTENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, van Moldavische nationaliteit, maakte op 14 juli 2018 het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld naar aanleiding van zwartwerk. Er werd een PV opgesteld.

1.2. Nadat zij diezelfde dag werd gehoord en er een vragenlijst werd ingevuld, werd haar een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering afgegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: M.

voornaam: D.

geboortedatum: 20.12.1986

geboorteplaats: ---

nationaliteit: Moldavië (Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Brugge op 14.07.2018 en werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;*

Uit het PV (nummer BG.61.L1.012464/2018) van de politie zone van Brugge blijkt dat betrokkene aan het werk was zonder in het bezit te zijn van een beroepskaart.

Betrokkene werd gehoord op 14.07.2018 door de politiezone van Brugge.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds ongeveer een jaar in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Brugge op 14.07.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds ongeveer een jaar in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene werd gehoord op 14.07.2018 door de politiezone van Brugge en geeft geen reden op waarom zij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds ongeveer een jaar in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haaren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om de overname te vragen aan Griekenland. Mocht de overname door Griekenland niet mogelijk zijn, om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Moldavië."

1.2. De verwerende partij nam diezelfde dag in hoofde van verzoekster eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies), voor een tijdsduur van twee jaar.

1.3. Verzoekster is vastgehouden met het oog op verwijdering, waarvan het tijdstip van uitvoering heden nog niet vastligt. Zij diende op 20 juli 2018 een verzoek tot invrijheidsstelling in bij de Raadkamer van de Rechtbank van Eerste Aanleg West-Vlaanderen, die bij beschikking van 24 juli 2018 dit verzoek afwees als ontvankelijk doch ongegrond.

2. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid "De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden."

2.2.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.2.2.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel. Zij zet het als volgt uiteen:

"De gemachtigde van de Staatssecretaris baseert zich als reden van de beslissing en van de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten op het feit dat zij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige uitoefende, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging (art. 7, 1e, 8° Vw.)

Daartoe beroept men zich op de door haar afgelegde verklaring ten overstaan van de politie van Brugge, opgenomen in het Proces-Verbaal met nummer BG61.L1.012464/2018).

*Verzoekster heeft zich meteen ingeschreven als zelfstandige en zich geëngageerd om samen met de heer C. C. een restaurant uit te baten, namelijk restaurant V. (8000 BRUGGE, *straat 1) (stuk 5)*

Zij had een afspraak met de stadsdiensten te Brugge op 04.07.2018, doch door omstandigheden is dit niet kunnen doorgaan. (stuk 6)

Zij was namelijk op reis naar Griekenland.

De dienst vreemdelingen te Brugge zou verzoekster gaan contacteren met het oog op een nieuwe afspraak, hetgeen dus niet is kunnen doorgaan.

Wel integendeel: de politie plande een inval in het restaurant en verzoekster werd verhoord en meteen werd haar de bestreden beslissing betekend.

Verzoekster heeft evenwel alle nodige documenten om een verblijfskaart en arbeidskaart te verkrijgen reeds verzameld en is wachtende op een nieuwe afspraak bij de Stad Brugge. (stukken 7-8)

Het was en is dus absoluut haar bedoeling zich te regulariseren, doch dit wordt thans bemoeilijkt door de vasthouding zoals bevolen door de gemachtigde van de Staatssecretaris.

*Zij is woonachtig te 8000 BRUGGE, *straat 1, waar dus ook het restaurant is gelegen.*

Het Bevel om het grondgebied te verlaten is dan ook niet afdoende gemotiveerd, nu er wordt gesteld dat er een risico bestaat op onderduiken, aangezien er niet blijkt dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Het voormelde toont nochtans aan dat zij weldegelijk meewerkt met de overheden. Zij heeft immers zelf de nodige stappen gezet om zich te voorzien in wettelijk verblijf (in tempore non suspecto): namelijk door een afspraak te maken met de diensten van Stad Brugge en door de nodige documenten te verzamelen teneinde een aanvraag als arbeidsmigrant (zelfstandige):

-Een attest van goed gedrag en zeden vanuit Griekenland (gelegaliseerd) (stuk 7);

-Een medisch attest. (stuk 8)

Hieruit volgt dat de bestreden beslissing geenszins aantoont dat zij rekening houdt met het feit dat verzoekster zelf het initiatief tot regularisatie heeft genomen.

Er mag niet aan worden voorbijgegaan dat verzoekster zich op sociaalrechtelijk vlak in regel heeft gesteld en de nodige stappen heeft gezet om zich te regulariseren.

Zij had op 04.07.2018 een afspraak bij de stadsdiensten te Brugge. Deze afspraak is louter omwille van een reis van verzoekster naar Griekenland niet kunnen doorgaan.

Zij heeft financiële verantwoordelijkheden als partij toegetreden tot een handelshuurovereenkomst met betrekking tot het restaurant gelegen op de Burg te Brugge.

*Verzoekster is tevens woonachtig op hetzelfde adres van het restaurant (8000 BRUGGE, *straat 1).*

De bestreden beslissing gaat voorbij aan de financiële verplichtingen die verzoekster draagt. Zij heeft geen enkele reden om te gaan onderduiken, wel integendeel: zij zal zich regulariseren om zo verder als zelfstandige te kunnen werken.

Nochtans:

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rehtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

Dit blijkt niet het geval, gelet op het voorgaande.

5.2

De bestreden beslissing vermeldt het verkeerde geslacht van verzoekster.

Lezing van de bestreden beschikking laat niet duidelijk blijken of er een standaardmotivering werd gehanteerd.

Door lezing van de bestreden beslissing kan met andere woorden niet worden nagegaan of de motivering wordt toegepast op de situatie van verzoekster, dan wel of er een standaardmotivering wordt toegepast.

De belangen van verzoekster zijn dan ook geschonden.

Zij kan niet oordelen waartegen zij zich dient te verdedigen.

Evenmin wordt de termijn van tenuitvoerlegging niet correct weergegeven.

De bestreden beslissing stelt '(...) de betrokkene, M., D., op te sluiten in de lokalen van het centrum te 128bis vanaf 14.07.2018 tot 12:00'.

Het is duidelijk dat de termijn van opsluiting niet kan worden gerespecteerd."

2.2.2.1.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rehtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten is gesteund op artikel 7, tweede lid, 8° van de Vreemdelingenwet. Luidens deze bepaling moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging.

De gemachtigde heeft in casu vastgesteld dat uit het PV (nummer BG.61.L1.012464/2018) van de politiezone van Brugge blijkt dat betrokkene aan het werk was zonder ingeschreven te zijn als werknemer of zaakvoerder/vennoot/aandeelhouder.

Verzoekster betwist niet dat zij niet de vereiste machtiging heeft, maar betoogt dat zij zich meteen heeft ingeschreven als zelfstandige, zich heeft geëngageerd om samen met een derde een restaurant uit te

baten in Brugge en dat zij een afspraak had met de stadsdiensten om dat in orde te brengen, afspraak die niet is kunnen doorgaan omdat zij met vakantie was. Zij verwijst naar een stuk, gevoegd bij haar verzoekschrift, waaruit blijkt dat zij sedert januari 2018 is aangesloten bij een sociaal verzekeringsfonds voor zelfstandigen en naar een stuk van de stadsdiensten van de stad Brugge in verband met een afspraak "informatieverstrekking Niet-Belg" op 4 juli 2018.

Verzoekster toont hiermee echter nog niet aan dat de gemachtigde ten onrechte zou hebben besloten dat zij een beroepsbedrijvigheid uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging: uit het administratief verslag vreemdelingencontrole blijkt dat er sprake is van sluikwerk; dit wordt door haar ook niet betwist. Verder maakt verzoekster niet aannemelijk dat haar aansluiting bij een sociaal verzekeringsfonds voor zelfstandigen zou gelden als de in artikel 7, tweede lid, 8° van de Vreemdelingenwet bedoelde machtiging. Het feit dat zij stelt alle documenten te hebben verzameld teneinde zich in regel te stellen en dat zij aanvankelijk op 4 juli 2018 een afspraak had bij de stadsdiensten –afspraken die dan ook nog werd geannuleerd wegens haar reis, zoals zij verklaart – doet evenmin afbreuk aan de vaststellingen van de gemachtigde. Overigens toont zij niet aan dat zij inmiddels een nieuwe afspraak zou hebben trachten te maken.

Verzoekster stelt verder dat zij woont in de *straat in Brugge, alwaar ook het restaurant is gelegen waar zij werd betrapt op zwartwerk. Zij betoogt dat het bevel niet afdoende is gemotiveerd waar het stelt dat er een risico bestaat op onderduiken.

Het risico op onderduiken wordt onder meer weerhouden in de motivering die heeft geleid tot de afwezigheid van termijn om vrijwillig het grondgebied te verlaten. In de mate dat er ook nog naar wordt verwezen in de motivering betreffende de vasthoudingscomponent van de bestreden beslissing, kan de Raad dit niet beoordelen, nu hij niet bevoegd is inzake de vrijheidsberoving; overeenkomstig artikel 71 van de Vreemdelingenwet ligt deze bevoegdheid bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen.

Het gebrek aan termijn is ingegeven door de vaststelling dat er een risico op onderduiken is; de gemachtigde verwijst daartoe naar artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling voorziet inderdaad dat kan worden afgeweken van de normale termijn om vrijwillig uitvoering te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten indien er een risico op onderduiken bestaat.

Artikel 1, §1, 11° van de Vreemdelingenwet definieert het risico op onderduiken als volgt:

"11° risico op onderduiken: het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken;"

De tweede paragraaf van dezelfde bepaling stelt onder meer:

"§ 2.

Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

[...]

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;"

Het zijn deze hypothesen die terugkomen in de bestreden beslissing:

Wat 1° betreft, stelt de gemachtigde vast dat verzoekster zelf verklaarde dat zij sedert ongeveer een jaar in België verblijft en dat niet blijkt dat zij haar verblijf op de wettelijke voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Verzoekster betwist de weergave van haar verklaringen niet, maar wijst er andermaal op dat zij heeft gepoogd haar verblijf te regulariseren en zij de nodige stappen daartoe heeft gezet door een afspraak te maken met de diensten van de stad Brugge en door de nodige documenten te verzamelen als arbeidsmigrant, en dat zij zich ook op sociaalrechtelijk vlak heeft trachten te regulariseren.

Verzoekster overtuigt niet: een verwijzing naar het verzamelen van documenten en het maken van een afspraak die vervolgens door haarzelf niet wordt nagekomen en waarna niet blijkt dat zij een nieuwe afspraak heeft trachten te bekomen, volstaat niet om aan te nemen dat de verwerende partij verkeerdelijk toepassing zou hebben gemaakt van artikel 1, §2, 1° op grond van de vaststelling dat zij sedert ongeveer een jaar in België verblijft en in die tijd niet heeft getracht haar verblijf te regulariseren. Dat zij zich op sociaalrechtelijk vlak in regel zou hebben gesteld, doet daaraan geen afbreuk, temeer nu op het door haar voorgelegde attest wordt vermeld dat de aansluiting kan teniet gedaan worden door een administratieve of rechterlijke beslissing.

Wat 3° betreft, heeft de gemachtigde vastgesteld dat verzoekster zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en dat er geen bewijs wordt geleverd dat zij op hotel verblijft.

Verzoekster betwist niet dat zij is gehouden tot de aanmeldingsplicht zoals voorzien in artikel 5 van de Vreemdelingenwet, en bevestigt, door erop te wijzen dat zij boven het restaurant verblijft dat zij wenst uit te baten, dat zij niet op hotel verblijft. Dit motief blijft derhalve onverminderd overeind.

De vaststellingen in de bestreden beslissing lijken dus te volstaan om te verantwoorden waarom er een risico op onderduiken zou bestaan en dus ook om te verantwoorden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend. Verzoeksters argument dat zij woont op hetzelfde adres als waar het restaurant gevestigd is, doet daaraan geen afbreuk.

Wat het argument betreft dat de bestreden beslissing het verkeerde geslacht vermeldt, kan worden volstaan met de vaststelling dat zij niet aantoonbaar dat deze materiële misslag een impact zou hebben gehad op de teneur ervan, en dit ook op geen enkele wijze blijkt. Dat verzoeksters belangen hierdoor zouden zijn geschonden, zoals zij wil laten geloven, is op het eerste gezicht niet aangetoond.

Waar verzoekster tot slot nog stelt dat de termijn van tenuitvoerlegging niet correct zou zijn weergegeven, kan worden volstaan met de vaststelling dat deze passage de vrijheidsberoving betreft waarvoor de Raad, zoals eerder gesteld, niet bevoegd is.

Het eerste middel is niet ernstig.

2.2.2.2.1. In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM, op de volgende gronden:

“In de bestreden beslissing wordt nergens vermeldt dat verzoekster een verblijfsrecht kent als familielid van een unieburger in Griekenland.

Haar echtgenoot, de heer N. M., verblijft op heden nog steeds in Griekenland.

Er is geen enkele reden om verzoekster te zien terugleiden naar Moldavië.

De repatriëring naar Moldavië zou indruisen tegen het recht op privé- en gezinsleven van verzoekster.

Bovendien wordt evenmin rekening gehouden met het feit dat concludante in België de nodige stappen heeft gezet om zich op sociaalrechtelijk vlak in regel te stellen.

De repatriëring zou het voor haar onmogelijk maken zich verder te regulariseren.”

2.2.2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoekster lijkt uit het oog te verliezen dat de bestreden beslissing vermeldt dat van het feit dat haar het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. In fine van de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat haar overname wordt gevraagd aan Griekenland en dat, mocht dat niet mogelijk zijn, zij naar haar land van herkomst Moldavië wordt gerepatriëerd.

Ter zitting bevestigt de raadsman van de verwerende partij dat wordt erkend dat verzoekster een verblijfsrecht lijkt te hebben in Griekenland, waar haar man en kinderen wonen, en dat zij dus een verwijdering naar Griekenland vooropstelt. Er is op het eerste gezicht geen reden om aan te nemen dat verzoekster, gelet op de documenten die zij heeft overgelegd, niet naar Griekenland kan terugkeren., alwaar haar man en kinderen wonen.

Waar verzoekster nog stelt dat geen rekening wordt gehouden met het feit dat zij in België de nodige stappen heeft gezet om zich op sociaalrechtelijk vlak in regel te stellen, toont zij niet aan op welke wijze dit argument een raakvlak heeft met de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM. Het bestaan van een beschermenswaardig privéleven –zo daarop al zou zijn bedoeld- kan hieruit alleszins niet worden afgeleid.

Een schending van artikel 8 van het EVRM lijkt niet aan de orde.

Het tweede middel is niet ernstig.

2.3. Er werden geen ernstige middelen aangevoerd. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde om over te gaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden akte bij uiterst dringende noodzakelijkheid is dus niet voldaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig juli tweeduizend achttien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

A. WIJNANTS